

hurtig og let Expedition af Forretningerne, og, naar vi lægge Mærke dertil, saa vil man see, at den hele Betragtning med Udskrivning een Gang om Aaret vil falde, og Mandskab, som har staaet til Raadighed i November, kun leilighedsviis være indkaldt efter 1ste Januar. Den ærede Minister maa enten have en meget kort Hufommelse, eller ogsaa maa han vide, at vi i den foregaaende Krig flere Gange ere gaaede udenfor dette, og man til enhver Tid kan komme til at gaae udenfor det ved en Forholdsregel, som det da vil være Ministeriets Pligt at træffe, nemlig ved en foreløbig Lov, der fremkalder en plebiskkelig Udskrivning. Det gjælder da ikke, hverken om 3 til 4 eller om 8 Uger, men det gjælder da kun om den kortest mulige Tid, og den ærede Minister vil lægge Mærke til, at, naar man stiller de to forskjellige Maader mod hinanden, 8 Uger mod 4 Uger, saa kommer man, naar man kommer ned til, hvor der i Udskrivningskredsen kun bruges 8 Uger, paa den Maade ogsaa ned til, hvor der kun bruges 4 Uger, idet man, for at udrette det Samme, virker paa tre Steder, istedetfor paa eet; man kan da ganske simpelt dividere med 3, og jeg troer derfor, at den hele Betragtningssmaade ikke har Noget med Sagen at bestille. Jeg fremsætter blot dette forlovs for at vise, hvorledes den hele Sag er bleven opfattet fra Regjeringens Side, og jeg skal nu fremsætte det mere historisk. Hvad er det, der foreligger? Der foreligger en ganske simpelt Sag af personlig Interesse, som aldeles ingen offentlig Interesse har, og, dersom den ærede Minister siger: Det har en stor offentlig Interesse, at der ikke er constituerede Embedsmænd, saa spørger jeg den ærede Minister, hvorledes da Embedsmænd, og det af de høitstaaende og af dem, der meest maatte være hjemmie, Amtmændene, kunne være borte fra deres Embeder, medens Andre ere constituerede i Embederne, naar ikke constituerede Embedsmænd af Regjeringen betragtedes som meget brugbare — og her er jo tillige Spørgsmaal om en Constitution af kort Varighed, der er meget mere skadelig for et Embede, end den Constitution, der omfatter Embedet i dets hele Udøvelse, med den høieste Grad af Sandsynlighed for at være i en Mær-

række, indtil en ny Lov kan komme frem. Den sidste Udtalelse af den ærede Minister viser ogsaa, at det ikke er Embedets Udøvelse, hvorom der her er Spørgsmaal, men Embedsmændens Behagelighed og Fordeel, thi naar vi vilde give Embedsmændene Fordeel nok, naar de fik Pension efter deres fulde Gage, saa var der Intet til Hinder for, at der blev tilføjet deres Bestalling, at de skulde være paa rede Haand til at gaae af, det vilde Ministeren gaae ind paa. Det vil altsaa sige, at, naar denne Lov bliver til Fordeel for Embedsmændene, saa er den ærede Minister tilfreds, skjøndt den, som jeg har viist, ikke er nødvendig for Staten. Den ærede Minister har søgt at oplyse, hvorledes denne Sags Erling har været fra Begyndelsen af, og han har gjort det saa beqvemt som muligt, idet han nemlig har overseet, hvad jeg troer vi gjentagne Gange have gjort opmærksom paa, at det Udvalg, der var nedsat dengang, denne Sag blev bragt til den Afgjørelse, der nu foreligger, var kommet overeens om, at bringe den saaledes frem, uagtet der havde foreligget et formuleret Forslag, om hvilket Ministeren selv havde erklæret, at det viist havde mange gode Sider, men at han, da det hang sammen med en Reduction af et større Antal Embeder, af Hensyn til de Mænd, der deels dengang vare i Embederne og deels skulde bruges dertil, ikke for Tiden kunde gaae ind paa at afskedige en saadan Mængde Embedsmænd, som vilde blive en Følge af hiint Forslag. Dette førte til den Overenskomst, som nu bestaaer, isølge hvilken man ikke skulde rokke de Embedsmænd, der vare tilstede, men for Fremtiden kun constituere Embedsmænd i Posterne, for at man, naar man engang kom saa vidt, at de omtrent Alle vare constituerede, kunde have Hænderne frie til at forsøge, om der ikke kunde træffes en ny Foranstaltning til en Omordning af det hele Udskrivningsvæsen. Dette Tidspunct er endnu paa ingen Maade indtraadt. Den ærede Minister maa ogsaa lægge Mærke til, hvad ofte nok er anført her, at denne Overenskomst blev truffet paa en Tid, hvor vi Alle vidste, at der blev en stor Mængde Mænd pensionerede, netop af dem, der efter den bestaaende Lovgivning havde fortrinsviis